

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w S.
o wynagrodzenie za pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 22 stycznia 2016 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy Sądu Okręgowego w S. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 24 września 2015 r., który uwzględnił powództwo K. K. i zasądził jej dodatek za wysługę lat od 1 stycznia 2013 r. na stanowisku dyrektora pozwanego Sądu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż wyrok w sposób oczywisty narusza art. 32d § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych i art. 15 ustawy z 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury. Z literalnego brzmienia tych przepisów nie wynikało prawo do dodatku za wysługę lat w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. Art. 32d § 3 nie odsyłał wówczas do art. 15. Natomiast wynagrodzenie dyrektorów sądu zostało uregulowane w art. 32c § 3 ustawy Prawo

o ustroju sądów powszechnych, który również nie stanowił podstawy prawa do dodatku stażowego. W spornym okresie regulacja miała charakter kompleksowy i zroszczała w zakresie wynagradzania dyrektora sądu, dlatego też zastosowanie przez Sądy art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury należy uznać za niezgodne z prawem, gdyż przepisy w spornym okresie, w ich literalnym brzmieniu, nie przyznawały prawa do dodatku za wieloletnią pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Trzyma się ściśle literalnej wykładni poszczególnych przepisów, jednak Sąd dokonał szerszej wykładni prawa, która jest uprawniona. Należałoby zadać pytanie czy wolą prawodawcy było temporalne (od 1 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2014 r.) pozbawienie powódki, jako pracownika sądu, prawa do dodatku stażowego i jaka była kauza takiego czasowego pozbawienia tego dodatku. Dodatek stażowy należy do zwykłych składników wynagrodzenia określonych w art. 15 ustawy z 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury. Przepis ten nie uległ zmianie i stanowił podstawę materialną prawa do dodatku za wieloletnią pracę, przysługującego urzędnikowi i innemu pracownikowi sądu. Pozbawienie przez prawodawcę okresowo (*ex lege*) dodatku stażowego byłoby niezgodne z zasadą równego traktowania. Taką ocenę zmiany regulacji w podobnym, jeśli nie tożsamym sporze, dał Sąd Najwyższy w wyroku z 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14. Sąd Okręgowy uznał za aktualną wykładnię prawa przedstawioną przez Sąd Najwyższy. Nie ma podstaw aby od niej odstąpić. Wniosek o przyjęcie skargi nie podważa tej wykładni, poprzestając na tezie, iż z mocy art. 32d § 2 w wersji obowiązującej w spornym okresie nie wynikało prawo do dodatku stażowego bo w przepisie tym nie było odesłania do art. 15. Z wyroku Sądu Najwyższego wynika, że dyrektor sądu nie utracił uprawnienia do dodatku stażowego po wejściu w życie od 1 stycznia 2013 r. przepisów art. 32c oraz 32d ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.). Artykuł 32d, w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 stycznia 2014 r., nie

zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy z 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów (i ich zastępców).

Sąd Najwyższy zasadnie zauważył, że „dyrektorzy sądów (i ich zastępcy) z trudnych do wyłumaczenia przyczyn staliby się jedyną grupą zawodową urzędników sądów i prokuratury, która została pozbawiona między innymi prawa do nagrody jubileuszowej, odprawy emerytalno-rentowej w wysokości przysługującej na podstawie pragmatyki służbowej czy dodatku stażowego. Przedstawiona więc wykładnia może budzić uzasadnione wątpliwości co do zachowania przez ustawodawcę standardów konstytucyjnych wynikających z art. 32 Konstytucji RP, gdyż byłaby to niepoparta adekwatnymi i racjonalnymi przesłankami dyferencjacja uprawnień adresatów norm prawnych charakteryzujących się daną cechą istotną (relewantną). Nie ma bowiem żadnego uzasadnienia dla zróżnicowania uprawnień urzędników sądowych w zakresie tych składników wynagrodzenia, które są ekwiwalentem za długoletnią pracę i powszechnie obowiązują w prawie urzędniczym. W tym kontekście uprawniony jest inny pogląd, a mianowicie, że zamiarem ustawodawcy było jedynie „przeniesienie” przepisu kompetencyjnego wyposażającego Ministra Sprawiedliwości w uprawnienie do określenia pewnych składników wynagrodzenia grupy urzędników sądów z ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (art. 14 ust. 1) do ustawy określającej ustroj sądów powszechnych. (...)”. Jednak „radykalna zmiana dotychczasowych zasad wynagradzania wymagałaby jednoznacznego wskazania, że wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy to wyłączne (jedyne) składniki wynagrodzenia tych urzędników sądowych. Biorąc to pod uwagę, uprawniony jest wniosek, że art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych, w brzmieniu obowiązującym do 23 stycznia 2014 r., nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów (i ich zastępców). Zmiana art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych, którego ust. 2 od 24 stycznia 2014 r. otrzymał następujące brzmienie: „Do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7, art. 9-11 oraz art. 14a-18 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz.U. z 2011 r. Nr 109, poz.

639, ze zm.), rozwiewa przedstawione wątpliwości interpretacyjne. Potwierdza bowiem, że zamiarem ustawodawcy nie było pozbawienie dyrektorów sądów dotychczas przysługujących im składników wynagrodzenia. Nastąpiło zatem doprecyzowanie art. 32d tak, aby wyeliminować możliwość jego wykładni w sposób prowadzący do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej dyrektorów sądów i ich zastępców w stosunku do pozostałej kadry urzędniczej sądów i prokuratury”.

Skoro Sąd Najwyższy przedstawił już określoną wykładnię spornej regulacji i Sąd powszechny w zaskarżonym wyroku przyjął ją za podstawę rozstrzygnięcia w obecnej sprawie, to nie ma podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ustalenie normy prawnej mieści się w granicach dopuszczalnej wykładni prawa. Zarzuty wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wykładni tej nie podważają.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

r.g.